

[Ivar Nørgaard]

det råd, befolkningen giver ved afstemningen. Hvis det bliver et nej, hvad vi venter og håber, har regeringen naturligvis heller ikke andet at gøre, da forslaget jo er faldet i folketinget.

Socialdemokratiet vil ikke modsætte sig en folkeafstemning, hvis befolkningen får mulighed for at tage stilling på et sobert grundlag og får adgang til det nødvendige baggrundsmateriale for beslutningen.

Det indebærer, at det spørgsmål, der skal formuleres, ikke må være værdiladet. Det, folketinget stemte om, var ja eller nej til Den europæiske Fællesakt. Da regeringen nu vil overlade afgørelsen til befolkningen, må det naturligvis være det samme, befolkningen skal stemme om. Det drejer sig altså om et ja eller nej til Den europæiske Fællesakt.

Borgerne bør ligesom folketinget have forelagt Den europæiske Fællesakt, som derfor bør sendes ud til samtlige husstande, og vi foreslår, at man ledsager denne udsendelse med en fortale – et advokatur, om man vil – for henholdsvis ja-sigere og nejsigere, ligesom man gjorde det ved folkeafstemningen i 1972.

Kun hvis disse forudsætninger bliver opfyldt, finder socialdemokratiet det forsvarligt at afholde en folkeafstemning. Hvis befolkningen får en redelig orientering om, hvad det drejer sig om, ser vi med fortrostheden hen til befolkningens afgørelse. Selv en fortsættelse af den skrækkampagne, som regeringen og kapitalstærke arbejdsgiverorganisationer har sat i gang for at mobbe befolkningen til at stemme ja, vil være uden virkning, hvis befolkningen får direkte adgang til det, det handler om, nemlig Den europæiske Fællesakt. Det er den, der skal skrives under, det er den, der skal ratificeres.

Det er i sig selv betænkeligt at jage en lov om en vejledende folkeafstemning til afholdelse allerede den 27. februar igennem i folketinget. Socialdemokratiet kan derfor kun støtte den foreslåede fremgangsmåde, hvis sagen får en forsvarlig behandling under udvalgsarbejdet, og hvis vi får en tilfredsstillende løsning på de betingelser, vi har stillet.

Da Den europæiske Fællesakt under hele sin tilblivelse løbende har været behandlet i markedsudvalget, finder vi, at dette udvalg vil være det naturlige sted for dette lovforslags videre behandling.

Kent Kirk (KF):

Et flertal i folketinget har pålagt regeringen at fremsætte et forslag til lov om afholdelse af en vejledende folkeafstemning. Vi finder, at det lovforslag, vi behandler nu, er fyldestgørende, og vi finder også, at den dato, som er fastsat for den vejledende folkeafstemning, den 27. februar, er den rigtige dato, både af hensyn til befolkningen og af hensyn til politikerne. Vi tror, at en længere valgkampagneperiode vil betyde, at befolkningen til sidst vil blive træet af at sætte sig ind i problemstillingen, og derfor er vi meget tilfreds med datoen den 27. februar.

Vi mener ikke, at det er nødvendigt at gå ind i et pindehuggeri om, hvordan spørgsmålet til vælgerne skal formuleres. Vi mener, at som spørgsmålet lyder i det foreliggende lovforslag: »Skal Danmark godkende forslaget til en EF-reform (EF-pakken)«, er det fuldstændig neutralt, og at det er muligt for vælgerne klart at vide, hvad det er, de sætter kryds ved. Men vi har forstået, at der er forskellige partier, som gerne vil ind i et pindehuggeri her, og specielt hr. Ivar Nørgaard ønsker, at spørgsmålet skal formuleres sådan, at man siger ja eller nej til Den europæiske Fællesakt.

Vi finder, at det udtryk er udansk: det er ikke et udtryk, som vi normalt bruger i vores omgang med hinanden, men et teknisk udtryk, som bruges i forhandlingerne mellem de europæiske lande, og man kan ikke forlange, at befolkningen, der ikke til daglig deltager i forhandlingerne, fuldt ud skal vide, hvordan dette ord skal opfattes.

Derfor vil vi gå ind for lovforslaget, som det er udformet, men vi vil også være parat til, hvis der viser sig et flertal i udvalget for i stedet for at bruge formuleringen »EF-forhandlingsresultatet«, et ord, som vi alle ved hvad indeholder, at indføre det i selve lovforslaget.

Tørnæs (V):

Hvis det brede politiske flertal, der helt siden 1973 har karakteriseret dansk EF-politik, fortsat havde eksisteret, ville der ikke have været behov for nogen folkeafstemning, og det er med beklagelse, vi må konstatere, at det brede flertal ikke længere eksisterer. Årsagen er jo, at socialdemokratiet nu også i